

καὶ ἐρτασίμους καὶ πολεμικοὺς ἐσθῆτας τοῦ ἀνδρός, τὰ στρώματα, τὰ ὑποδήματα κτλ. τὰ ἐριουργικὰ ἐργαλεία, τὰ τῆς ἀρτοποιίας τοῦ, μαγειρείου, τοῦ λουτροῦ, τῆς τραπέζης κτλ. Διεχωρίσαμεν δὲ ταῦτα πάντα εἰς δύο μέρη τὰ τῆς καθημερινῆς δηλ. χρήσεως καὶ τὰ τῶν συμπωσίων (θοινητικὰ) ὕστερον διακρίναμεν καὶ τὰ πνευματικὰ εἰς τὴν δαπάνην τοῦ μινός, ἀπολογιζόμενοι καὶ τὰ χρειάζόμενα εἰς ὅλον τὸ ἔτος· παρεδόκαμεν εἰς τοὺς ὑπηρετάς ὅσα συνήθως μεταχειρίζονται, δείξαντες ποῦ πρέπει νὰ ἀποτίθωνται καὶ προστάξαντες νὰ τὰ ἀποδώσῃσι σὺν ὅσῳ δὲ χρησιμεύουσιν εἰς τὰς ἐργασίας, ἡ εἰς τὴν ξενοδοχίαν, ἡ εἰς περιστάσεις ἄλλας ἐπικινδύνους καὶ χρονίους, ἐγγειρίσαμεν εἰς τὴν ταμίαν, ὅς οὐ τὰ ἀριθμήσαμεν καὶ κατεγράψαμεν δείξαντες καὶ τὸν τόπον, ὅπου νὰ τὰ ἀποθέτῃ καὶ παραγγείλαντες νὰ ἐνθυμῆται εἰς ποῖον τὰ παραδίδει, διὰ νὰ τὰ παραλαβῇ ὕστερον κτλ.

Ὅς Ταμίαν δὲ διωρίσαμεν θεράπειναν νηφάλιον, ἐγκρατῆ, ἐργήγορον. (ὀλιγοῦπνον) σώφρονα, μνημονικὴν καὶ προνοητικὴν διὰ νὰ φροντίῃ πῶς νὰ μᾶς εὐχαριστῇ, ὥστε καὶ ἡμεῖς νὰ τὴν ἀνταμείψωμεν. Ἡ συμβουλευσαμεν δὲ νὰ φέρηται πρὸς ἡμᾶς εὐνοϊκῶς (πνευματικῶς) εὐθυμοῦσα ὅταν εὐθυμῶμεν ἡμεῖς, συλλυπούμενη δὲ ὅταν θλιβώμεθα· ἐδιδάξαμεν δὲ αὐτὴν ὅτι οἱ δίκαιοι προτιμῶνται πάντοτε τῶν ἀδίκων καὶ διὰ τοῦτο εἰς πλουσιώτατον κοῖ ἐλευθερώτερον.

Τούτων δὲ πάντων γενομένων εἶπα εἰς τὴν γυναῖκα μου ὅτι οὐδεμία ὑπάρχει ὥφελος ἂν καὶ αὕτη δὲν ἐπιζητῇ νὰ διατηρῇ ἡ τάξις ἐκάστου πράγματος. Ὅτι καὶ εἰς τὰς εὐνομούμενας πόλεις δὲν θεωροῦνται ἀρχοῦντες μόνον οἱ καλοὶ νόμοι, ἀλλ' ἐκλέγονται καὶ νομοφύλακες, οἵτινες ἐπισκοποῦντες τὸν μὲν ποῖον τὰ νόμιμα ἐπαινοῦσιν, εἰς δὲ τὸν παρανομοῦντα ἐβάλλουσι ζημίαν. Ὅθεν ἔλεγον οἱ νομοφύλαξ τῆς πόλεως ἐπρεπε νὰ γείνηται αὕτη ἡ σύζυγός μου, ἐξετάσασα, ὅταν θέλῃ, τὰ σκεῦη, καθὼς ὁ φρουράρχος τὰς ἀρχαίας τῶν στρατιωτῶν καὶ ἐρευνῶσα ἂν ἕκαστον καλῶς· νὰ τιμᾷ δὲ καὶ νὰ ἐπαίνῃ ὡς βασιλίτσα ἀγαθὸν κατὰ τὴν ἀνὰ χεῖρας αὐτῆς δύναμιν, νὰ ἐπαινεῇ δὲ καὶ νὰ κολάζῃ τὸν ἄξιον τοιούτων ποινῶν.

Ἐπειτα πρὸς τοῦτοις εἰς αὐτὴν ὅτι δὲν πρέπει νὰ ἐπιζητῇ ἂν προστάσῃ πλείοτερα πράγματα αὐτὴν καὶ τοὺς δούλους· διότι αὕτη ὠρελεῖται, ἡ βλάπτεται, ὠλώνεται, ἡ φθειρῶνται τὰ πράγματα, οἱ δὲ δούλοι μεταχειρίζονται μόνον, ἢ φέρουσιν, ἢ φυλάττουσιν αὐτὰ κατὰ τὴν διαταγὴν, ἢ ἀδείαν τοῦ κυρίου. — Καὶ ὑπήκουε ἡ σύζυγός σου ταῦτα ἀκούουσα; — Βεβαίως· μάλιστα ὅτι κακῶς ἔκριναν νομίζων ὅτι τὴν δουλοπρεπῶς διατάττων πῶς νὰ ἐπιμελήται τὴν περιουσίαν.

Ἡ ὑπάρχει ἔμφυτον εἰς τὴν φρόνιμον γυναῖκα νὰ ἐπιμελῇται μᾶλλον τὰ κτήματα αὐτῆς καὶ τὰ τέκνα αὐτῆς τὸ νὰ ἀδιαφορῇ. — Μὰ τὴν ἀλήθειαν, εἶπεν ὁ ἀρχηγός, ὃ Ἰσχύμαχε, ἀνδρικὸν κατέστησας τὸν νοῦν σου — Ἀλλὰ θέλω σοὶ διηγηθῇ καὶ ἄλλα ἀποδεικνύοντα τὴν μεγαλοφροσύνην της. — Ποιῶν παρακαλῶ, Ἰσχύμαχε; ἐπειδὴ εὐφραίνομαι πολὺ ἰσχυρῶς ἀκούων τὴν ἀρετὴν τῆς ζώσης γυναίκος, ἡ βλέπων τὴν ἀρετὴν τινός· κατεσκευασμένην καὶ ὑπ' αὐτοῦ τοῦ

Ζεύξιδος. Πότε, τὴν εἶπα, με ἔκρινες ἄξιον ἀγάπης κωνων (ὀντροπον) ἂν σοὶ εἰκύνουν ἀκριβῶς ὅσα ἔχω, ἢ ἂν ἤθελον νὰ σὲ ἐξαπατῶ λέγων ὅτι ἔχω ὅσα πραγματικῶς δὲν ἀπέκτησα, ἐπιδεικνύων ἀργύρια κίβδηλα καὶ ὄρνους ψευδεῖς καὶ πορφυρίδας ἐξιτήλους κτλ. — Εὐθὺς μὲν, εἶπε, τότε εὐθὺς. Ποτὲ οὐ δὲν θέλεις πράξει τοῦτο· διότι τοιοῦτον ὄντα δὲν ἤθελον σὲ ἀγαπήσει ποτὲ ἐκ ψυχῆς. — Ἀλλὰ συνήφθην, ὦ γύναι, διὰ νὰ ἔχωμεν κοινὰς καὶ τὰς σωματικὰς ἡδονὰς καθὼς καὶ τὰς ψυχικὰς; — Ναί, τοῦτο ἤκουσα καὶ ἐγὼ λεγόμενον παρὰ τῶν ἀνθρώπων. — Τί λοιπὸν, ἤθελες νὰ σοὶ δεικνύω τὸ σῶμά μου ὑγιές καὶ εὐρωστον καὶ εὐχρουν, ἢ βρυσμένον με μίλτον, τοὺς δὲ ὀφθαλμούς μου ἐπαλειμμένους ὡς εἰδῶλου κτλ. — Ποτὲ, ἀπεκρίθη, δὲν ἤθελον ἐγγίσει, οὔτε ἰδεῖ εὐχαρίστως τοιοῦτους χρωματισμοὺς, προτιμῶσα τὴν φυσικὴν μορφήν σου. — Καὶ ἐγὼ ἄρα πίστευε ὅτι δὲν ἀγαπῶ νὰ βλέπω πανταλῶς ἀντὶ τῆς φυσικῆς σου χοριᾶς προσθέτους ἄλλας καὶ ἐπιπλάτους, διότι αἱ τοιαῦται ἀπάται δύνανται ἴσως τοὺς ξένους νὰ ἁπαρπάσωσιν, εἰς τοὺς συζῶντας ὁμοῦς νυκτὸς καὶ ἡμέρας προδίδονται καὶ ἐξελέγχονται ποτὲ μὲν ὑπὸ τοῦ ἰδρωτός, ποτὲ δὲ ὑπὸ τῶν δακρύων, ἄλλοτε δὲ ὑπὸ τοῦ λουτροῦ. — Τί δὲ συνέβη ἐκ τούτου; ἠρώτησεν ὁ Σωκράτης. — Πάντοτε φαίνεται καθαρὰ κατὰ φύσιν· με παρεκάλεε δὲ ἂν ἔχω νὰ τῇ συμβουλευέτω καὶ ἄλλο τι οὐχὶ διὰ νὰ φαίνεται μόνον, ἀλλὰ καὶ διὰ νὰ γίνηται πραγματικῶς καλὴ. Ἐγὼ δὲ τὴν παρεκίνουν νὰ μὴ κάθηται δουλικῶς πάντοτε, ἀλλὰ νὰ ἐπιστατῇ μὲν εἰς τὴν ὑπανουργίαν, φιλοτιμουμένη νὰ δειξῇ ὅτι ἐγνώριζε καλῆτερον, καταδεχομένη δὲ νὰ μανθάνῃ ὅτι ἡγνόνει νὰ παρευρίσκηται δὲ εἰς τὰ ἔργα τῆς ταμίας, καὶ νὰ περιέρχεται παντοῦ βλέπουσα ἂν τὰ πράγματα εὐρίσκονται εἰς τὴν οἰκίαν ἕκαστον θέσιν. Διότι οὕτως ἤθελε διασχεδάζει συγχρόνως περιπατοῦσα καὶ ἐπιμελουμένη. Καλὸν δὲ, εἶπα, προσέτι ἦτο γυμνάσιον καὶ τὸ νὰ βρέχη, καὶ νὰ ζυμὸν χρεῖας τυχεύσης καὶ τὰ ἱμάτια καὶ τὰ στρώματα νὰ τινάσῃ καὶ νὰ συμπτύσῃ, ἐπειδὴ οὕτω γυμναζομένη καὶ ὀρεξίν ἤθελεν ἀποκτᾶ πλείοτερον, καὶ εὐχρύτερα ἤθελε φαίνεσθαι.

Τοιαῦτα ἐπιτηδεύουσα ἡ γυνὴ δύναται νὰ ἐκπαιδύσῃ προπόντως διὰ τῶν παραδειγμάτων τὰ τέκνα της. Μακάριοι οἱ ἄνδρες, ὅσοι εὐρῆκαν πειθνήσιους, ἐραστίας καὶ οἰκονομικὰς συζύγους, ὡς ὁ Ἰσχύμαχος! εὐτυχεῖς ὁμοῦ καὶ αἱ γυναῖκες, αἵτινες ἔχουσι τοιοῦτους ἀγαθοὺς ἄνδρας!

I. N. Λεβαδείου.

Ο ΛΗΣΤΗΣ ΚΑΙ Ο ΤΡΑΓΩΔΙΟΠΟΙΟΣ.

Ὑπῆρχε κατὰ τὸν παρελθόντα αἰῶνα περίφημός τις ληστής εἰς τὴν Γαλλίαν καρτούσιος καλούμενος ὅστις ἐπὶ δεκαετίαν ἐκκαούργει διαρπάζων καὶ λεηλατῶν οὐ μόνον τῶν Παρισίων τὰ περίχωρα, ἀλλὰ καὶ τὴν